

KYLIE SCOTT

Diva

Stagedive 5

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

‘Niet te geloven,’ zei ik. ‘Mijn Valentino-laarzen plakken aan de vloer. Zo smerig is het hier.’

Lizzy glimlachte alleen maar. ‘Ik zei toch dat je je casual moest kleden.’

‘Ik bén casual gekleed.’

De glimlach werd breder.

‘Jeans met een T-shirt is casual.’

‘Een T-shirt? Het is van fluweel, Martha.’ Lizzy nam een slok uit haar flesje bier. ‘Ik zei dat we naar een kroeg gingen. Je kunt alleen jezelf de schuld geven van deze modeflater.’

‘Maar fluweel is hartstikke hip!’

‘Willen jullie ophouden met praten? Ik probeer te luisteren,’ zei mijn broer Ben. De grote harige sukkel leunde achterover in zijn stoel, terwijl hij met zijn hoofd op de muziek meedeinde.

Lizzy schuifelde samenzweerderig dichterbij. ‘Ik weet waarom je zo gekleed bent.’

Ik zei niets. Er viel niets te zeggen.

Vervolgens ging haar blik naar de man die aan het eind van de bar stond. Nee, nee, ik ging mijn hoofd niet zijn kant op draaien. Ik zou niet ten prooi vallen aan haar onzin. Tenslotte was ik erin geslaagd om hem de afgelopen 48 uur te vermijden sinds mijn niet zo triomfantelijke terugkeer naar de westkust. Zelfs toen we allebei in hetzelfde huis waren. Een heel groot, uitgestrekt huis, maar toch.

Aan de andere kant gebood de eerlijkheid te zeggen dat hij er vanavond erg goed uitzag, in een spijkerbroek en een wit T-shirt met een leren jack. Samuel Rhodes, ook wel bekend als Sam. Geen mooie man met zijn harde gelaatstrekken en brede

nek, maar iets aan hem sprak me aan. Zoals altijd was zijn haar kortgeschoren en zijn lichaam gespierd en mijn stomme vingers jeukten om het te verkennen.

Oké. Op een gegeven moment heb ik toch mijn hoofd gedraaid. En shit, hij zag me kijken.

Zijn mondhoek kwam iets omhoog, net genoeg om me in de war te brengen, voordat hij zich weer op zijn werk richtte en de volle zaal nonchalant observeerde. Mijn hartslag ging heus niet omhoog door wat hij deed. Ik was gewoon duidelijk nog niet helemaal op adem gekomen sinds we een halfuur geleden naar binnen waren gelopen of zo. Meer niet. Interessant was dat hij niet deed wat een heteroseksuele man die mij leuk vond normaal zou doen. In feite gaf hij me helemaal geen signalen. Nooit.

Wat betekende die rare bijna-glimlach? Niet veel. Hij hing sowieso bijna nooit om me heen. Sam had de neiging om eng te zijn, zoals zijn taakomschrijving opdraagt. Nee, Lizzy had het bij het verkeerde eind, de man viel niet op mij. Dat kleine beetje chemie en die vreemddoenerij zeiden niets. Niet als hij er niet naar wilde handelen. Want god wist dat ik dat niet wilde, niet met mijn ingewikkelde romantische geschiedenis.

‘O, betrapt,’ zei Lizzy. ‘De bodyguard betraptte je op gluren.’

‘Hou je mond.’ Ik trok mijn kin iets omhoog en probeerde niet te fronsen, want van fronsen kreeg je rimpels. ‘Sam en ik kennen elkaar al jaren en er is nog nooit iets gebeurd. Je hebt het helemaal mis.’

‘Is dat zo?’

‘Ja, er is niets tussen ons.’

‘Dus daarom stond je hem aan te gapen?’

Ik koos ervoor daar niet op te antwoorden. ‘En je weet dat hij liever *executive protection officer* dan bodyguard wordt genoemd.’

Hierop barstte Lizzy in lachen uit, met een boosaardige vrolijkheid in haar ogen. Geen wonder dat ik mijn schoonzus tegenwoordig leuk vond.

Ben wierp ons beiden een geïrriteerde blik toe. We negeerden hem allebei.

Natuurlijk wist ik dat Sam hier waarschijnlijk zou zijn. Rocksterren die in het openbaar uitgingen, dat kon best wel een ding worden. Mensen hadden nu eenmaal de neiging om overenthousiast te worden. En terwijl één persoon die een handtekening wilde geen probleem was, werd het een ander verhaal als het er twintig of dertig waren. Omdat ik ooit deel had uitgemaakt van de entourage, had ik het Ben en zijn mede-Stage Dive-bandleden vaak genoeg zien overkomen om op mijn hoede te zijn. En gewone beveiliging was niet genoeg. Rocksterren hadden weliswaar bescherming nodig tegen overijverige fans, maar aan de andere kant wilden ze niet dat die fans hardhandig werden aangepakt. Het vereiste een delicaat evenwicht: controle, ervaring en een hele reeks enge fysieke vaardigheden. Vandaar Sam.

Toch leek het in Portland over het algemeen minder gek dan het in de goeie oude tijd in LA was. Alle jongens leken rustiger en meer gesetteld, en bleven weg van de constante gekte van de partyscene. Om nog maar te zwijgen van het effect dat vrouwen/partners en de diverse nakomelingen hadden. De grootste rockband ter wereld was officieel getemd.

Het was wel schattig. Of sneu. Ik weet het niet.

‘Sorry, ik wilde je niet van je stuk brengen,’ zei Lizzy. Een duidelijke leugen. ‘Wat vind je van de nieuwe muzikale bromance van je broer?’

Op het kleine podium in de hoek van de zaal jammerde een jongeman zijn hart uit zijn keel terwijl hij op een akoestische gitaar speelde. Veel zorgen over een meisje dat hem altijd pas na middernacht belde. Alleen een rockster kan een simpele *booty call* omzetten in een hartverscheurende ballade. Het liedje was wel verdomd goed. Hij had talent. Het type waar ik altijd voor viel toen ik jonger was. De jongen leek begin tot midden twintig. Slungelig met veel tatoeages. De typische rock-'n-roll prins op het witte paard. Blèh. Tegenwoordig was mijn type meer... Eigenlijk was het een totaal mysterie wat ik nodig had of zocht in een man.

En mijn blik dwaalde niet weer af naar Sam. Absoluut niet.

‘Hij is niet slecht,’ zei ik, bij het onderwerp blijvend. ‘En zijn podiumuitstraling is goed, en daar gaat het tegenwoordig om. Dus dat heeft hij mee.’

‘Niet slecht?’ spotte Ben. ‘Hij is briljant.’

Met een glimlach hief Lizzy haar handen op en vormde met haar vingers een hartje.

‘Dat zag ik,’ gromde haar man.

‘Adam is het nieuwe muzikale genie.’ Ze bracht haar biertje weer naar haar lippen en nam een slok. ‘Hij verhuist naar ons poolhouse omdat zijn wrede en gemene vriendin hem eruit heeft geschopt, want hij was meer met muziek bezig dan met haar. Sindsdien slaapt hij bij verschillende vrienden op de bank, arme jongen.’

Ik schudde spottend mijn hoofd. ‘Vróúwen.’

‘We verpesten alles, hè? Wat is er eigenlijk mis met ons?’

‘Als we daarover beginnen... zijn we nog wel even bezig.’

Ben glimlachte. ‘Rustig aan, hè. Hij is jong en heeft nog genoeg tijd om te daten en dat soort shit.’

‘En dat soort shit,’ herhaalde Lizzy. ‘De pure romantiek ervan doet pijn aan mijn ziel.’

‘Hier heb je je romantiek.’

Door zijn omvang kon mijn broer zijn vrouw gewoon uit haar stoel tillen en op zijn schoot zetten. Zijn handen gingen in haar haar en hun monden ontmoetten elkaar, de man kuste haar halfdood. God, al dat getong, en nog in het openbaar ook. Getrouwde koppels. Of, nou ja, koppels in het algemeen. Ik hoefde dit soort dingen echt niet te zien.

Toen ik me omdraaide, keek Sam naar me met een bijna-geïnteresseerde blik. Wat had dat te betekenen? Ik wou dat ik het wist. Iets op zijn telefoon leidde hem af en onze korte staarwedstrijd werd beëindigd.

Op het podium rondde Adam, het gekwelde muzikale genie, zijn liedje af en de zaal barstte uit in applaus, gefluit, getoeter en gejoel. Hij had het publiek in zijn zak. Met de juiste begeleiding zou hij het ver schoppen.

Eindelijk, een boel speeksel verder, haptten mijn broer en schoonzus naar adem. Fijn om te zien dat hun huwelijk goed liep. Ik had mijn twijfels gehad, maar het was goed om ongelijk te krijgen. Ze waren allebei nog steeds belachelijk verliefd en gelukkig. Sommigen worden daar nu eenmaal blij van.

‘Ze houden van hem,’ zei ik.

Ben knikte. ‘Adrian wil hem misschien een contract aanbieden.’

‘Complete lul. Geweldige manager.’

‘We betalen hem niet voor zijn fantastische persoonlijkheid.’

‘Oké.’ Ik knikte. ‘Laat je deze man bij je intrekken? Is dat niet een beetje riskant? Wat weet je eigenlijk over hem?’

‘Sam heeft hem nagetrokken. Hij is oké. En we hebben nu eenmaal genoeg ruimte.’

‘Klopt.’

Opnieuw vulde muziek de ruimte, het getokkel van gitaarsnaren en het vage getik van de voet van de man op de vloer. Maar toen Adam zijn mond opendeed, begon de magie pas echt. Die jongen kon zingen.

‘Hé,’ zei een andere stem, eentje die ik maar al te goed kende. David Ferris, leadgitarist, hoofd-liedjesschrijver en mijn ex, schoof in de stoel naast me die Lizzy net had vrijgemaakt. Net als de jongen op het podium was hij lang en dun. Knap op zijn eigen manier. We bevroren op hetzelfde moment en wisselden ongemakkelijke blikken uit. Zoveel rommelige geschiedenis. Een jonge liefde die verkeerd was afgelopen, met bedrog en al. Mijn schuld, niet de zijne. Ik dacht graag dat ik sindsdien had geleefd, geleerd en gegroeid was, en al dat soort shit, aangezien het allemaal tien jaar geleden was gebeurd. Maar het meeste van de tijd had ik gewoon geleefd. Dat was vooral gelukt door te zorgen dat ik nooit meer verliefd werd. Liefde en ik gingen duidelijk niet samen; ik verloor mijn verstand en deed domme dingen. Misschien telt dat als leren. Twee van de drie is niet slecht.

‘Martha,’ zei hij.

‘Hoi David.’ Mijn glimlach voelde zo broos dat het bijna pijn deed. ‘Hoe gaat het met je?’

‘Goed. Met jou?’

Ik knikte alleen maar.

Nu we die beleefdheden achter de rug hadden, schoof hij de stoel iets bij me vandaan en richtte zich op mijn broer. ‘Benny, is dit degene die je me wilde laten horen? Hij is goed.’

‘Ja, ik heb al met hem gepraat. Ik ga zijn album produceren, hem op weg helpen.’

‘Cool.’

‘De apparatuur staat er toch, dus ik dacht dat we die net zo goed konden gebruiken,’ zei mijn broer. ‘Bezig blijven terwijl jij wat rust neemt en aan het volgende album werkt.’

‘Dat lijkt me een geweldig idee.’

Lizzy wierp me een bezorgde en tegelijk spijtige blik toe. God, daar zat ik echt niet op te wachten. David en ik waren allang verleden tijd. Hoewel mijn hart niet meer brak bij alleen al de gedachte aan hem, was zijn aanwezigheid niet bepaald welkom. Ik bedoel, waarom zou iemand zijn slechtste momenten willen herbeleven? Natuurlijk hadden er ook goede tussen gezeten, maar toch. Hij had tenminste zijn vrouw niet meegenomen.

En wat ik nu nodig had was een beetje ruimte. ‘Het ijs in mijn drankje is gesmolten. Ik ga een nieuw drankje halen.’

‘Wil je dat ik met je meega?’ vroeg Lizzy.

‘Nee, hoeft niet.’

Met stijve en onhandige bewegingen baande ik me een weg door de menigte. Enkele geïnteresseerde blikken gleden over me heen, maar ik negeerde ze allemaal. Flirten en wat daarop zou kunnen volgen stond nu niet hoog op mijn verlanglijstje. Gelukkig was het niet ver naar de bar. En het mocht dan wel vol zitten, de airco was flink opgedraaid, waardoor mijn make-up er niet af smolt. Godzijdank.

Ik stond nog geen halve seconde aan de bar te wachten of Sam verscheen al naast me. De eerste aanwijzing dat hij niet voor een drankje kwam, was dat hij de verkeerde kant op keek, zijn blik was nog steeds gericht op Ben, David en de menigte. De tweede aanwijzing was toen hij zijn mond opendeed en zei: ‘Gaat het?’

‘Prima.’

Hij kantelde zijn hoofd een stukje achterover.

Ik keek terug. ‘Verder nog iets?’

‘Nee.’

‘Moet je dan niet werken?’

Weer die sluwe trek om zijn mond. ‘Het is niet nodig zo kattig te doen omdat iemand zich zorgen om je maakt, Martha.’

‘Ik, kattig? Nooit.’

Zijn glimlach werd bijna onmerkbaar breder. ‘Goed om te zien dat de jaren in New York je niet veranderd hebben.’

Daar was ik niet zo zeker van.

‘Ik was verrast te horen dat je terug was.’

‘Beetje impulsief.’

Hij knikte alleen maar terwijl hij me met licht samengeknepen ogen aan bleef staren. Alsof hij mijn gedachten kon lezen of zoiets. Ik was verdoemd als hij dat kon.

Ik tikte met mijn Valentino-laars op de smerige, plakkerige, met bier bevlekte vloer en fronste nog wat meer. Iets aan de man deed mijn nekharen overeind staan. Alsof ik me geen zwak moment kon veroorloven. Nooit. Hij wist te veel. ‘Sam, het is hier smerig.’

‘Zo erg is het nou ook weer niet.’

‘Haat je het niet om de hele tijd te moeten wachten?’

‘Ik wacht niet, ik werk,’ zei hij. ‘Het is een pluspunt dat hij goed is.’ Hij knikte naar de jongeman op het podium.

‘Je hebt een oor voor talent gekregen?’

‘Dat laat ik aan Ben en Dave over. En aan jou.’ Hij leunde met zijn rug tegen de bar. ‘Weet je nog die keer dat je Jimmy Page uitkoos voor dat Texas-punkalbum? Ze wisten niet wat ze meemaakten. Davie wist niet of hij trots op je moest zijn, of stikjaloers omdat zijn vriendin hem voor was geweest.’

Ik probeerde niet te glimlachen. ‘Dat stelde niets voor.’

‘Stelde niets voor? De hele maand daarna dacht Mal dat je freaky muzikale krachten had, en elke keer als jij je mond open deed, zweeg hij vol ontzag. Alles wat die man het zwijgen kan opleggen stelt iets voor.’

Het was lief dat Sam zich dat herinnerde, ook al was het niks bijzonders geweest, en bovendien al erg lang geleden. Ergens na het eerste album van Stagedive. Mal was bezig met Texas-punk. Met zijn gebruikelijke onbedwingbare enthousiasme was hij in de tourbus voortdurend aan het luchtdrummen op zijn mixtape. Jimmy heeft punk altijd al gehaat en had er geen moeite mee zijn mening te verkondigen, waardoor Mal natuurlijk alleen maar meer zijn best deed om Jimmy te provoceren. Het was Texas-punk wat de klok sloeg.

Om eerlijk te zijn was de muziek eigenlijk best goed. Maar dat zou ik nooit toegeven aan Mal. 'De dieren niet voeren': mijn motto voor de omgang met gekke drummers.

Maar dit gitaarnummer was zomaar uit het niets gekomen, ergens in het midden van de mixtape. Hypnotiserend en melodieus, maar naadloos passend in de uitzinnige, snelle kakofonie van de rest van de tape. Adembenemend. Omdat ik er nu eenmaal niets aan kan doen, had ik iets totaal ongepast gezegd: 'Echt niet dat een of andere garageband zo gitaar speelt.' Mal had de albumhoes voor me gehaald, en toen bleek dat de leadzanger het nummer naar een vriend had gestuurd die in een band zat waarvoor hij ooit in het voorprogramma had gestaan. Die vond het goed genoeg om er een gitaarpartij aan toe te voegen voordat hij het terugstuurde.

Die vriend was Jimmy Page. Een jaar of twee voordat hij Led Zeppelin vormde. Is rock-'n-roll niet superraar?

Sam treuzelde wat, glimlachte nog steeds bij de herinnering en schudde zijn hoofd. Ik bloosde een beetje en wou dat hij me niet zo hoog had zitten. Tijd om het gesprek terug te sturen naar veiliger terrein. 'Waarom vind jij hem goed dan?'

Hij haalde bescheiden zijn schouders op. 'Jij kunt talent horen. Ik kan een kamer lezen. Negentig procent van dit werk is het inschatten van situaties en het beoordelen van bedreigingen. Hij laat ze uit de palm van zijn hand eten. Maakt het leven gemakkelijker voor mij.'

Dat klonk logisch. 'Maar wat als Ben en Dave worden herkend?'

‘Een paar mensen hebben hen al gezien, maar ze met rust gelaten. Het helpt dat de jongen op het podium het publiek bezighoudt. Maar als de sfeer verandert breng ik ze naar buiten en heeft Ziggy de auto klaarstaan.’

‘Is dat waar de telefoon voor is?’ vroeg ik en ik knikte naar het mobieltje in zijn hand.

‘We houden contact.’

‘Op alles voorbereid.’

‘Daar word ik voor betaald.’

‘En ik maar denken dat je alleen maar een spierbundel bent om hen belangrijk te laten lijken.’

‘Denk je dat Dave mij nodig heeft om er belangrijk uit te zien?’ Au. Ik heb kritiek op Sams werk, en hij verdraait mijn woorden om me op mijn zere plek te raken. Soms vraag ik me af of hij de wereld ziet als een eeuwigdurende sparringsessie. Altijd de situatie lezen, kwetsbaarheden vinden, verdediging omzetten in een aanval. En altijd *in control*.

Zijn blik gleed opzij. ‘De barkeeper wacht op je bestelling.’

‘Hm? O.’ Ik draaide me om, terwijl ik mijn gedachten op een rijtje zette. ‘Wodka en soda.’

Sam klakte met zijn tong. ‘Chic, hoor.’

‘Alsjeblieft, zeg,’ mompelde ik. De vrouw achter de bar trok een wenkbrauw op terwijl ze mijn bestelling klaarmaakte.

‘Je gaat er niet dood aan als je aardig bent tegen mensen, Martha.’

‘Waarom zou ik het risico nemen?’ Ik overhandigde de vrouw een briefje van tien dollar, de kosten van het drankje en een gezonde fooi, alsjeblieft, dank je wel. Het bewijs dat ik heus wel aardig kon zijn als het erop aankwam. Maar Sam was al teruggelopen naar zijn post aan het eind van de bar, dichterbij de jongens.

Tijd om weer naar de tafel te gaan. *Kill me now*.

Ik plakte een glimlach op mijn gezicht en baande me een weg terug door de menigte. Als iemand dronk op mijn laarzen mors-te, zou ik hem verminken. Ik had niet bepaald geld voor nieuwe.

Lizzy zat nog steeds bij Ben op schoot, waardoor mijn stoel naast die van David nog altijd vrij was. Jippie. Zodra ik ging zitten, verstrakte zijn kaak op een bepaalde manier. Verdomme. Hij ging proberen een praatje te maken. Ik wou dat hij dat niet deed. ‘Martha, hoelang blijf je in de stad?’

‘Nog niet besloten.’ Ik nam een grote slok wodka. Ik had absoluut behoefte aan wat magisch aardappelsap.

‘Ze gaat helpen op Gib te passen terwijl Lizzy terug naar school gaat,’ zei Ben. ‘We hadden nog geen oppas gevonden over wie we tevreden waren, dus...’

‘Ik vind het hartstikke leuk dat ik mag invallen.’

David's voorhoofd vulde zich met zorgrimpels. ‘Jij gaat op een tweejarige passen? Jij?’

‘Ze zal het geweldig doen!’ Lizzy’s glimlach had niet feller of minder overtuigend kunnen zijn. ‘Een goede tante-neefjeband opbouwen.’

‘Precies,’ beaamde ik. ‘En trouwens, hoe moeilijk kan het zijn?’

‘Wat weet jij nou van kinderen?’ vroeg David. ‘Ik bedoel, je kon niet eens een muis in leven houden.’

‘Dat was niet mijn schuld.’ Dat was dus de reden dat je niet moest omgaan met mensen die je in je jeugd hadden gekend. ‘Hij werd ziek.’

‘Heb je een muis gedood?’ Lizzy’s uitdrukking veranderde in iets veel minder zelfverzekerd.

Ben krabde aan zijn baard. ‘Dat was ik vergeten.’

‘De enige reden dat je eraan dacht hem te voeren en water te geven was omdat ik je er elke dag aan herinnerde,’ zei David, die nu echt moest oprotten. Zo níét behulpzaam. Niet dat ik dat van hem verwachtte.

‘Ik had er uiteindelijk heus wel aan gedacht.’ Ik voelde hoofdpijn opkomen. ‘Ik was zestien. Je hebt niets aan een zestienjarige.’

‘En wat is dan je excuus voor het decennium daarna?’ Ben grinnikte om zijn eigen genialiteit.

Als een echte zus sloeg ik hem op zijn arm. Meestal deed het

alleen maar pijn aan mijn hand, gespierde klootzak die hij was. Familie en exen waren waardeloos. Misschien moest ik maar teruggaan naar New York. Uit het niets liep er een rilling over mijn rug. Nee. New York was geen optie.

‘Het komt vast wel goed,’ zei mijn broer, terwijl hij me op het hoofd klopte. Alsof ik niet éindeloos bezig was geweest om die gladde paardenstaart goed te krijgen. De idioot. ‘Sorry, Martha. Ik heb er alle vertrouwen in dat je mijn kind niet laat doodgaan zoals die arme onschuldige muis. Moge hij ruste in vrede.’

Ondertussen keek de moeder van het kind steeds paniekeriger.

‘Er gebeurt niets met Gibby, dat beloof ik,’ zei ik en ik pakte haar hand. ‘Je vertrouwt me toch?’

‘Natuurlijk. Natuurlijk.’ Overtuigend klonk het niet. De bezorgde blik die ze mijn broer toewierp gaf me ook al geen vertrouwen. Misschien was dit een slecht idee. Ik was absoluut geen Mary Poppins. Ook al hield ik van het kind in kwestie.

‘Lieverd, het komt goed.’ Ben kuste haar op de wang en verstevigde zijn greep. ‘Echt, relax. We zitten Martha alleen maar te stangen. Ze is volwassen en verantwoordelijk, en als er een probleem is, ben ik thuis. Sam is er ook. Er zullen genoeg mensen zijn om te helpen als dat nodig is.’

‘Oké.’ Deze keer leek haar glimlach minder paniekerig. Ik wou dat het noemen van Sams naam niet nodig was geweest om haar gerust te stellen wat betreft mijn onvermogen om voor haar kind te zorgen. Maar zo was het leven.

Schouders naar achteren en tieten vooruit: ik zette mijn meest zelfverzekerde gezicht op. ‘Ik kan dit.’